

[Lasse Budtz]

ind i spørgsmålet om en fastfrysningss aftale, som oven i købet har en meget bred tilhængerbase dybt, dybt ind i den amerikanske kongres?

Sagen er i al sin enkelhed, at den oprustning, regeringen helt åbent vedkender sig at være tilhænger af, ikke har skabt sikkerhed, ikke har fremkaldt forhandlinger, ikke har givet nogen som helst form for tryk i Europa. Den udvikling vil socialdemokratiet faktisk meget gerne være med til at bryde. Der er intet sket i relation til mellemdistanceraketterne. Tværtimod er opstillingen fortsat på begge sider. Dog kan jeg godt røbe i denne sluttede forsamling, at russerne sagde til os, at de ikke havde opstillet flere af de 380, så vidt jeg husker SS-20ere. Der er jo ikke sket andet ved opstilling på begge sider af disse europæiske mellemdistanceraketter, end at det har ført til endnu flere raketters opstilling, på sovjetisk side SS-21 og SS-22; på amerikansk side har man meddelt, at målet er 6.000 krydsermissiler.

Jeg kan ikke se, at det har gjort nogen som helst gavn. Vi har sagt det før, og vi gentager det. Nogle må derfor gøre noget, og ved intet at gøre sker der selvfølgelig intet. Vi henviser til 3. maj-dagsordenen, som opremser en hel del, og vi siger stadig væk: zonen er det vigtigste.

Jeg er lidt forbavset over, at udenrigsministeriets embedsmænd ikke har fortalt ministeren, at når man lader TASS udsende et ensidigt communiqué efter et partibesøg, som vi i øvrigt blev inviteret til, i Sovjet, så står der naturligvis lige nøjagtig det, værtsfolkene gerne vil have frem, og de går selvfølgelig ikke i detaljer. Det skal jeg gerne fortælle udenrigsministeren lidt mere om ved en anden lejlighed. Det er helt logisk, at man ikke fortæller i detaljer, hvad man vil gøre ved Østersøen eller nævner Kolahalvøen eller de baltiske lande eller nævner spørgsmålet om gennemsejlingsretten, som jo også går den anden vej, nemlig gennemsejlingsretten for vestlige krigsskibe ind i Østersøen. Sådan noget skrives aldrig i communiquéer; det burde ministeren vide.

Og så med hensyn til, hvilke våben der skal flyttes eller fjernes eller tilintetgøres: ja, hvis ministeren ikke ved det, så vil jeg da gerne fortælle ham, at der står SS-21 og SS-22 raketter i hvert fald i det baltiske område, så vidt vi ved også på Kolahalvøen. Hvis

man fjernede dem og rykkede dem længere over mod Ural, så kunne de i hvert fald ikke nå dansk eller nordisk område. Men sådan er der så meget.

Hvorfor mon udenrigsministeren ikke nævner, at jeg omhyggeligt ved hjemkomsten fra Moskva gjorde opmærksom på, hvor alvorligt og utroligt vanskeligt verifikationsproblemet er, altså kontrollen med våbnene? Det har jeg meget omhyggeligt gjort opmærksom på.

Mon det ikke alt sammen skyldes, at ministeren på forhånd har besluttet med sig selv og sin regering, at dette med den nordiske atomvåbenfri zone vil man modarbejde? Man vil gerne holde nogle pæne taler i FN uden alt for meget indhold, men man vil ikke gøre noget rent konkret ved det. Jeg tilsiger her, at socialdemokratiet gerne vil gøre noget ved det.

Jeg må i øvrigt sige til ministeren, at den debat om Tyrkiet, han henviste til, umuligt kan have fundet sted i år. Det må være sidste år, ministeren mener. Men det er jo en teknisk detalje.

Så har hr. Gert Petersen fremsat et dagsordensforslag på sit eget partis vegne og på vegne af VS. Jeg må indrømme, at da jeg lyttede til hr. Gert Petersen, for slet ikke at tale om til hr. Albrechtsen og i nogen grad til hr. Stinus, så kom jeg til at tænke på, at nu er vi tilbage i den gode gamle partitaktiske hurlumhej. Nu gælder det om at få partierne til at rykke ind på linje, således at man snupper flest mulige vælgere.

Se, det interessante ved denne udvikling er, at der er én ting i hele dette forløb, der har adskilt socialdemokratiet og i hvert fald de tre partier, jeg nævnte, i længere perioder. Det er, at vi er kommet til dette resultat efter meget langvarige og omhyggelige analyser. For os er det ikke et partispørgsmål. Dette er en alt for alvorlig sag til at forvandle til sådan noget taktisk drilleri. Dertil kommer, at den holdning, som hr. Gert Petersen, hr. Albrechtsen og desværre også hr. Stinus giver udtryk for, medfører splittelse i stedet for samling. Vi når mest, hvis vi går roligt frem. Vi når mest, hvis vi cementerer det, vi har nået, således at det ikke vælter over ende. Det, hr. Gert Petersen præsterer her, og det, hr. Albrechtsen deltager i, og det, hr. Stinus tilslutter sig, er splittelse.